Nr. 5. Warszawa, dnia 31 maja 1921 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 30 mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69, telefon Administracji 49-39. Redakcji 304-22.

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 30 z dnia 6 kwietnia 1921 r.

Poz.

TREŚĆ:

Nr. 31 z dnia 6 kwietnia 1921 r.

nitarno - weterynaryjnego na linji kordonu, ustanowionego przez Ministerstwo Spraw Wojskowych.

191. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z d. 22 marca 1921 r. w przedmiocie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej.

192. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego oraz Ministrów Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Spraw Wewnętrznych z d. 23 marca 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom W. P.

193. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 24 marca 1921 r. w przedmiocie uchylenia rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 1920 r. w przedmiocie uregulowania ruchu ulicznego.

Nr. 32 z dnia 12 kwietnia 1921 r.

194. Ustawa z dnia 17 marca 1921 r., zmieniająca przepisy tymczasowe o kosztach sądowych.

195. Ustawa z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

196. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 lutego 1921 r. w przedmiocie zgłaszania kursów sanitarnych i regestracji osób, które ukończyły kursa sanitarne i wykonywują zawód sanitarjuszy.

197. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 1 kwietnia 1921 r. w sprawie ograniczenia przywozu fasoli.

198. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie obowiązkowego zgłaszania przypadków zachorowania na grypę, połączoną z zapaleniem płuc lub opłucnej.

Nr. 33 z dnia 13 kwietnia 1921 r.

199. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z d. 8 marca 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy o podatku od kapitałów i rent.

200. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z d. 30 marca 1921 r. w przedmiocie ulg celnych.

201. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 1 kwietnia 1921 r. w sprawie częściowej zmiany niemieckiej ustawy o świadczeniach wojennych z d. 13 czerwca 1873 r.

202. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 1 kwietnia 1921 r. w sprawie zmiany taryfy kwaterunkowej.

Nr. 34 z dnia 19 kwietnia 1921 r.

203. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 28 lutego 1921 r. w przedmiocie Statutu Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego.

Statut Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego.

Nr. 35 z dnia 23 kwietnia 1921 r.

204. Ustawa z dnia 18 marca 1921 r. w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry.

205. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 21 marca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z d. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych na ziemie, przyłączone do Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze d. 12 października 1920 r.

206. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 23 marca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na ziemie, przyłączone do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. ustaw o państwowym podatku dochodowym i majątkowym, o podatku od kapitałów i rent i ustawy o podatku przemysłowym w części, dotyczącej zasadniczego podatku przemysłowego oraz w sprawie uchylenia pobieranego w powiatach wołyńskich na rzecz Skarbu podatku od widowisk.

207. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z d. 17 lutego 1921 r. w przedmiocie wzajemnego pocztowego ruchu paczkowego między Polską a Czecho-Słowacją.

208. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 3 marca 1921 r. o podwyższeniu taryfy osobowej na linjach T-wa Akcyjnego Łódzkich Wąskotorowych Elektrycznych Kolei Dojazdowych.

209. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 3 marca 1921 r. o podwyższeniu opłat za przewóz osób oraz bagażu na kolejach wąskotorowych, państwowych oraz znajdujących się pod zarządem państwowym.

210. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia przepisów wykonawczych z d. 1 lipca 1920 r. do ustawy z d. 29 maja 1920 r. o tymczasowych emeryturach wojskowych.

211. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z d. 21 marca 1921 r. w przedmiocie przepisów wyborczych dla kas chorych.

212. Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z d. 7 kwietnia 1921 r. w przedmiocie wymiaru i uiszczania należytości ryczałtowej za postępowanie spadkowe w byłej dzielnicy austrjackiej.

Sprostowanie do rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. Ust. Nr. 32, poz. 197 z r. 1921).

Nr. 36 z dnia 28 kwietnia 1921 r.

213. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 5 kwietnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemie Wschodnie mocy ustaw o dostarczaniu środków przewozowych do budowy i utrzymania dróg i mostów i o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej.
214. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 8 kwietnia 1921 r. w przedmiocie ograniczenia właściwości sądów wojskowych.
215. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 13 listopada 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia statutu Polskiego Banku Krajowego we Lwowie.
216. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 16 grudnia 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia statutu Galicyjskiego Wojennego Zakładu Kredytowego.
217. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 19 marca 1921 r. w przedmiocie przekazania staroście we Włocławku przeprowadzenia ustawy z d. 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.
218. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji z dnia 5 kwietnia 1921 r. w sprawie uchylenia rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 25 stycznia 1921 r. w przedmiocie przewozu żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa, grochu, fasoli, gryki, prosa, peluszki, soczewicy, kukurydzy i przetworów tych ziemiopłodów, znajdujących się w obrocie pozakontyngentowym.
219. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z d. 14 kwietnia 1921 r. w przedmiocie zmiany cen ropy i przetworów naftowych
220. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z d. 19 kwietnia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Zdrowia Publicznego tudzież Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie podwyższenia należytości znawców, lekarzy i weterynarzy w b. zaborze austrjackim.
221. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 19 kwietnia 1921 r. w przedmiocie strawnego i drogowego dla organów sądowych w b. dzielnicy austrjackiej.
222. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji z dnia 22 kwietnia 1921 r. w sprawie oszczędności spożycia.

Nr. 37 z dnia 30 kwietnia 1921 r.

223. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 13 kwietnia 1921 r. w przedmiocie przepisów karnosądowych na ziemiach, przynależnych do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r.
224. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 21 kwietnia 1921 r. o podziale miejscowości w Państwie Polskiem na klasy dla oznaczenia mnożnika dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.
225. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 9 kwietnia 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 14 grudnia 1920 r. w sprawie przejęcia kolei, zbudowanych przez władze okupacyjne, pod zarząd Ministerstwa Kolei Żelaznych.

Nr. 38 z dnia 7 maja 1921 r.

226. Ustawa z dnia 15 kwietnia 1921 r. w sprawie powołania Państwowej Rady Kolejowej.
227. Ustawa z dnia 15 kwietnia 1921 r. o zmianie art. 10 i 12 ustawy Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.
228. Ustawa z dnia 15 kwietnia 1921 r. w sprawie powołania felczerów do czynnej służby wojskowej.
229. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z d. 16 marca 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Aprowizacji w przedmiocie uposażenia kierowników(czek) i nauczycieli(ek) publicznych ludowych szkół rolniczych oraz ustanowienia opłat uczniów i uczenic publicznych ludowych szkół rolniczych za koszty utrzymania w internatach szkolnych.
230. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 14 kwietnia 1921 r. w przedmiocie opłat za czynności urzędów celnych na obszarze b. zaboru pruskiego, dokonywane poza obrębem placu urzędowego lub w czasie pozaurzędowym.
231. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 18 kwietnia 1921 r. w przedmiocie ruchu granicznego między Polską a Gdańskiem.
232. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z d. 22 kwietnia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie pomocy rolnej w r. 1921.
233. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 29 kwietnia 1921 r. w sprawie zmiany w przepisach o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania, oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

Monitor Polski *).

*) Ustawy i rozporządzenia, zamieszczone w Dzienniku Ustaw R. P. opuszcza się.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 lutego 1921 r. w przedmiocie utworzenia szóstej kancelarji notarjalnej przy Wydziale Hipotecznym Sądu Okręgowego w Kaliszu i skasowania trzeciej kancelarji notarjalnej przy Wydziale Hipotecznym Sądu Pokoju w Kaliszu.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z d. 22 lutego 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia z d. 22 października 1919 r. (Monitor Polski z 1919 r. Nr. 231) o warunkach upoważnienia instytucji społecznych do przeprowadzenia parcelacji większych posiadłości ziemskich.

Nr. 55 z dnia 9 marca 1921 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1921 r. w przedmiocie zniesienia Państwowego Urzędu Eksportu Drzewnego i ustalenia kompetencji w zakresie eksploatacji państwowych terenów leśnych i eksportu materjału drzewnego za granicę.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 marca 1921 r. w przedmiocie uruchomienia województw: Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego.

Nr. 57 z dnia 11 marca 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 28 lutego 1921 r. o otwarciu przystanku Dereżyce dla ruchu osobowego i ograniczonego bagażowego.

Okólnik Ministerstwa Skarbu L. 268/21 S. IV w sprawie zawiadomień, przewidzianych art. 24 dekretu z d. 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14, poz. 145) w przedmiocie opłat od podań oraz świadectw urzędowych.

Nr. 59 z dnia 15 marca 1921 r.

Układ o repatrjacji, zawarty między Polską z jednej strony a Rosją i Ukrainą z drugiej strony, w wykonaniu art. VII umowy o przedwstępnych warunkach pokoju z dnia 12 października 1920 r.

Nr. 62 z dnia 17 marca 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z d. 29 stycznia 1921 r. w przedmiocie regulaminu egzaminów dla kandydatów na leśniczych w lasach państwowych.

Nr. 65 z dnia 21 marca 1921 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1921 r. w przedmiocie zatwierdzenia Statutu Państwowego Instytutu Geologicznego.

Nr. 68 z dnia 24 marca 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 lutego 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiatach Rypińskim i Sierpeckim w okręgu Sądu Okręgowego w Płocku.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiecie Sokołowskim w okręgu Sądu Okręgowego w Siedlcach.

Nr. 72 z dnia 30 marca 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 5 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany przepisów, dotyczących wydawania paszportów zagranicznych.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiecie Mińsko-Mazowieckim w okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w pokoju w powiatach Łowickim i Skierniewickim w okręgu Sądu Okręgowego w Łowiczu.

Nr. 74 z dnia 1 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 marca 1921 r. w przedmiocie statutów organizacyjnych Ministerstw i Urzędów Centralnych.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie dalszej zmiany rozporządzenia z dnia 5 lipca 1919 r. (Dz. U. Min. Sk. Nr. 16 ex 1919, Monitor Polski Nr. 150 ex 1919), w brzmieniu, ustalonem rozp. z dnia 18 maja 1920 r. (Dz. U. Min. Sk. Nr. 21 ex 1920, Monitor Polski Nr. 122 ex 1920) o handlu cygarami i cygaretkami i tabaką na obszarze b. Królestwa Kongresowego i obwodu Białostockiego.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 9 lutego 1921 r. o otwarciu przystanku „Rokiety".

Nr. 75 z dnia 2 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z d. 28 stycznia 1921 r., zawierające regulamin Państwowej Rady Odbudowy.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrz-

nych z d. 28 stycznia 1921 r., zawierające regulamin Okręgowych Rad Odbudowy.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z d. 28 stycznia 1921 r., zawierające regulamin Powiatowych Rad Odbudowy.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z d. 28 stycznia 1921 r., zawierające regulamin Miejscowych Rad Odbudowy.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 26 listopada 1920 r. o organizacji Dyrekcji Budowy Kanałów Żeglugi w Warszawie i Krakowie.

Nr. 76 z dnia 5 kwietnia 1921 r.

Okólnik Ministra Robót Publicznych z d. 18 marca 1921 r., wydany w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie ustalenia sieci dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych, stosownie do ustawy z d. 10 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. 6/21, poz. 32) o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 77 z dnia 6 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 21 marca 1921 r. w przedmiocie przedłużenia terminu ważności rozporządzenia z d. 26 listopada 1920 r. (Mon. Polski Nr. 277).

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z d. 18 marca 1921 r. w przedmiocie wolnego handlu węglem, przewożonym drogą wodną z kopalń Zagłębia Krakowskiego i Dąbrowskiego do miejscowości, położonych nad Wisłą i Przemszą.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1921 r. o podwyższeniu dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.

Nr. 78 z dnia 7 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Aprowizacji z d. 25 lutego 1921 r. w przedmiocie instrukcji o dodatkowej aprowizacji robotniczej.

Instrukcja z dnia 18 marca 1921 r., wydana przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych dla Wydziałów Rolnictwa i Weterynarji Urzędów Wojewódzkich.

Nr. 80 z dnia 9 kwietnia 1921 r.

Regulamin Międzyministerjalnego Komitetu do Spraw Demobilizacyjnych, uchwalony przez Radę Ministrów w dniu 21 marca 1921 r.

Nr. 81 z dnia 11 kwietnia 1921 r.

Regulamin z d. 23 marca 1921 r. Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, powołanej w myśl art. 7 Ustawy z dnia 11 marca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 26, poz. 147) w celu zabezpieczenia normalnej pracy na roli na obszarze Województw: Warszawskiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Łódzkiego i Białostockiego, wydany przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Min. Spraw Wewnętrznych.

Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 24 marca 1921 r., powołanej na zasadzie art. 7 Ustawy z d. 11 marca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 26, poz. 147) w sprawie zabezpieczenia normalnej pracy na roli na obszarze województw: Warszawskiego, Lubelskiego, Kieleckiego, Łódzkiego i Białostockiego.

Nr. 84 z dnia 14 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 3 marca 1921 r. o podwyższeniu taryfy osobowej na linjach T-wa Akcyjnego Łódzkich Wąskotorowych Elektr. Kolei Dojazdowych.

Nr. 87 z dnia 18 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 kwietnia 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiecie Kutnowskim w okręgu Sądu Okręgowego we Włocławku.

Nr. 89 z dnia 20 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z d. 6 listopada 1920 r. w przedmiocie korzystania z wodociągu miejskiego w Warszawie.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 28 lutego 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych w przedmiocie tymczasowych przepisów egzaminacyjnych na mierniczych (geometrów) klasy I na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Nr. 90 z dnia 21 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z d. 8 kwietnia 1921 r. o zniesieniu sekwestru i ograniczeń przewozu wewnętrznego papieru drukowego.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z d. 7 kwietnia 1921 r. w sprawie ustalenia cennika skór gotowych Nr. 6.

Nr. 91 z dnia 22 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 2 kwietnia 1921 r. w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w okresie od dnia 2 lutego do dnia 2 maja 1921 r.

Nr. 92 z dnia 23 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Skarbu o utrzymaniu w mocy i częściowej zmianie rozporządzenia z d. 12 kwietnia 1919 r. w sprawie czasowego zezwolenia na obrót krajanym tytoniem i papierosami (Monitor Polski Nr. 91 z r. 1919).

Nr. 94 z dnia 26 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia 1921 r. w przedmiocie zawieszenia działania ograniczeń, dotyczących pochodów i zebrań w d. 1 maja 1921 r.

Nr. 95 z dnia 27 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 22 stycznia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie wykonania rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 grudnia 1920 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem b. dzielnicy pruskiej o częściowej zmianie rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z tymiż Ministrami do rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. o zasiłkach wojskowych dla rodzin osób, pełniących służbę w wojsku polskiem z poboru i ochotniczo.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 12 kwietnia 1921 r. w sprawie stosowania zarządzonego zamknięcia stacji Niedźwica Duża, Beldno, Ryki, Minkowice i Maciejów jedynie do naładunku i wyładunku bydła rogatego, owiec i kóz, oraz surowych produktów, od tych zwierząt pochodzących.

Nr. 96 z dnia 28 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 12 kwietnia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w przedmiocie zatwierdzenia szczegółowych norm postępowania w sprawie przymusowej naprawy i doprowadzenia do stanu mieszkalnego domów zniszczonych i niezamieszkałych oraz przymusowego przebudowania poddaszy, suteren i budowli gospodarczych na pomieszczenia mieszkalne w m. Włocławku, określonych przez magistrat m. Włocławka.

Nr. 98 z dnia 30 kwietnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 16 kwietnia 1921 r. w przedmiocie wysokości opłat za przewóz na linji Kutno—Strzałków wagonu ładownego lub próżnego o 4-ch osiach.

Nr. 99 z dnia 2 maja 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 kwietnia 1921 r. w przedmiocie sekwestru cystern naftowych.

Nr. 100 z dnia 4 maja 1921 r.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 21 kwietnia 1921 r. w przedmiocie ustalenia siedziby powiatowego Urzędu Ziemskiego na powiat Nieszawski.

Nr. 101 z dnia 6 maja 1921 r.

Instrukcja Ministra Aprowizacji z d. 25 kwietnia 1921 r. w sprawie przewozu artykułów pierwszej potrzeby.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 14 kwietnia 1921 r. o zmianie nazwy przystanku kolejowego „Czerniewice nad Wisłą“ pod Toruniem na „Stawki“.

Nr. 102 z dnia 7 maja 1921 r.

[illegible]e Ministra Rolnictwa i Dóbr Pań[illegible] z dnia 25 marca 1921 r. w przed[illegible] [illegible]dzielania stypendjów państwowych [illegible]om na nauczycieli w ludowych szkołach ro[illegible]niczych.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany tymczasowych przepisów z dnia 26 stycznia 1920 r. o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe (Monitor Polski Nr. 59—64 z r. 1920).

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

143.

Okólnik (20) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie lombardów prywatnych.

W sprawie otwierania, prowadzenia i nadzoru nad lombardami, należącymi do osób prywatnych, podaję do wiadomości i zastosowania się, co następuje:

Pozwolenia na otwarcie nowych lombardów, tudziez na prolongatę pozwoleń na eksploatację już istniejących lombardów, nalażących do osób prywatnych, wydają według terytorjalnej kompetencji odnośni Wojewodowie (w Warszawie—Komisarz Rządu), przestrzegając przepisów z dnia 24 kwietnia 1879 r. o sposobie otwierania i prowadzenia lombardów (Kas Pożyczkowych), załączonych przy niniejszym.

Stosownie do tych przepisów, o ile co do osób petentów (np. kwestja ich karalności, zwłaszcza w związku z dotychczasowem prowadzeniem lombardu), lub co do pomieszczeń, przeznaczonych na składy lombardu, nie zachodzą przeszkody, pozwolenia na prowadzenie lombardów mogą być udzielane petentom na warunkach następujących:

1) petenci obowiązani są złożyć deklarację, że nie należą do kategorji osób, którym z mocy art. 10, 12 i 13 przepisów z d. 24 kwietnia 1879 r. prawo utrzymywania lombardów jest zabronione;

2) petenci obowiązani są złożyć do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej do depozytu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych kaucję w sumie Mk. 15.120 w gotówce lub w papierach procentowych Państwowych. Kaucje, wniesione poprzednio władzom rosyjskim, nie dające obecnie doraźnego zabezpieczenia zobowiązań właścicieli lombardów, nie mogą być brane w rachubę;

3) w pozwoleniu należy zastrzec, że ma ono charakter tymczasowy i że suma kaucji może być w następstwie podniesiona do wysokości, jaką ustali odpowiednie rozporządzenie;

4) zgodnie z art. 7 przepisów z d. 24 kwietnia 1879 r. właściciele lombardów są obowiązani na widocznem miejscu i wyraźnie wywiesić ogłoszenie z oznaczeniem wysokości:

a) pobieranego miesięcznie od pożyczek procentu, który w żadnym razie nie może przewyższać 1 od 100 na miesiąc od sumy wydanej pożyczki i

b) opłaty za przechowanie i oszacowanie zastawu Wysokość opłaty za przechowanie pozostawia się dowolnej umowie kontrahentów, nie może jednak ulegać zmianom w ciągu doby i, w żadnym wypadku nie może przekraczać 1 od 100 na miesiąc od sum wydanej pożyczki. Za oszacowanie opłata może być pobierana tylko jednorazowo przy zastawieniu przedmiotu i nie może być wyższa niż 2% od sumy szacunkowej.

5) w pozwoleniu należy zastrzedz, że:

a) w każdym razie traci ono moc po upływie 5 lat od daty jego wydania;

b) w razie naruszenia obowiązujących przepisów lub dopuszczenia się jakichkolwiek uchybień w zakresie prowadzenia lombardu, pozwolenie może być cofnięte niezwłocznie i

c) pozwolenie ważne jest tylko dla osób w niem wymienionych i nie może być ustąpione innym osobom.

Wszystkie udzielone pozwolenia na lombardy prywatne winny być wciągane do specjalnego rejestru w celach ewidencji i ułatwienia nadzoru nad lombardami. Właściciele lombardów, posiadający pozwolenia, których termin jeszcze nie upłynął, winni niezwłocznie złożyć wymienioną w niniejszym okólniku kaucję i winni być zobowiązani do stosowania się do przytoczonych powyżej postanowień.

Wzór pozwolenia załącza się przy niniejszym.

Warszawa, d. 29 kwietnia 1921 r. (BP. 246).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

O sposobie otwierania i utrzymywania Kas Pożyczkowych.

Rada Państwa w połączonych Departamentach Praw, Ekonomji Państwowej i Spraw Cywilnych i Duchownych, rozpoznawszy przedstawienie Ministra Sprawiedliwości o sposobie otwierania i utrzymywania Kas Pożyczkowych, uchwaliła zdanie:

I.

Co do sposobu otwierania i utrzymywania kas pożyczkowych oraz odpowiedzialności utrzymujących kasy i ich urzędników postanowić następujące przepisy:

1. Ten, kto życzy sobie zajmować się wydawaniem pożyczek na zastawy, obowiązanym jest wyjednać na to pozwolenie w St.-Petersburgu naczelnika Obwodu miasta w Moskwie i w Warszawie — ober-policmajstra, a w pozostałych miastach — gubernatora lub naczelnika Obwodu miasta, stosownie do kompetencji.

2. Wzmiankowane w art. 1 pozwolenie jest ważne na lat 5. Wydaje się tylko tym z proszących, co do których, podług osobistego przekonania osoby wydającej pozwolenie lub stosownie do posiadanych co do nich wiadomości, nie napotyka się do tego przeszkód ze względu na ich moralność.

3. Ten, kto życzy sobie otrzymać pozwolenie na utrzymywanie kasy pożyczkowej, powinien złożyć piśmienną deklarację, poświadczającą, iż nie należy do osób, wskazanych niżej w art. 15.

4. Ten, kto otrzymał pozwolenie na utrzymywanie kasy pożyczkowej, obowiązanym jest zaopatrzyć się w świadectwo handlowe drugiej gildji i oprócz tego złożyć kaucję w wysokości od tysiąca do siedmiu tysięcy rubli. Bliższe określenie kaucji dla każdego miasta, odpowiednio do podziału miast na klasy, co do opłaty podatku za świadectwa na prawo prowadzenia handlu (ust. o pod. dod. do artykułu 464, podług dal. ciąg. z r. 1868 rozkł. IV) pozostawia się wzajemnemu porozumieniu się Ministrów Spraw Wewnętrznych i Finansów. Ciż Ministrowie określają również sposób składania i zachowywania kaucji.

5. Kaucja (art. 4) przeznacza się na zabezpieczenie pretensji, jakie mogą być zwrócone przeciwko utrzymującemu kasę pożyczkową z tytułu wykonywanego przez niego przemysłu. Kaucja powinna się zawierać albo w gotowiźnie, albo państwowych lub przez Rząd zagwarantowanych papierach procentowych.

6. W razie zmniejszenia się kaucji, wskutek zaspokojenia z niej pretensji, zasądzonych od utrzymującego kasę, tenże nie będzie miał prawa wydawać nowych pożyczek, dopóki nie uzupełni kaucji.

7. Każda kasa pożyczkowa powinna mieć szyld na frontowej ścianie domu. Wewnątrz pomieszczenia kasy powinny być wystawione na widocznem miejscu niniejsze przepisy, wydrukowane grubem pismem. Na widocznem dla wszystkich odwiedzających kasę miejscu powinna być wskazana wysokość:
   a) pobieranego co miesiąc procentu od pożyczek i
   b) opłat za przechowanie kaucji. Wysokość ta nie może być zmieniana w ciągu doby.

8. Utrzymujący kasy pożyczkowe obowiązani są zaopatrywać się co rok w dwie księgi, które, po ich należytem zawidymowaniu podług kart i przyłożeniu pieczęci wydają urzędy miejskie lub władze, urzędy te zastępujące, a mianowicie: księgę zastawów i księgę sprzedaży. Wzmiankowane księgi prowadzą się podług wzorów, ustanowionych po porozumieniu się Ministrów Spraw Wewnętrznych i Finansów.

9. Księgę zastawów i księgę sprzedaży rewidują przynajmniej raz na rok, oddzielne deputacje, złożone z trzech osób, wybieranych przez miejscową dumę miejską i jednej osoby, wyznaczonej przez władzę policyjną. Oprócz tego władza policyjna i prokuratorska ma prawo żądać od deputacji, w każdym czasie, dokonania niespodzianej rewizji ksiąg tego lub owego z utrzymujących kasy pożyczkowe. W razie wykrycia nadużyć lub odstąpień od ustanowionych w prawie przepisów winni pociągani są natychmiast do odpowiedzialności.

10. Kto w celu otrzymania pozwolenia na utrzymywanie kasy pożyczkowej złoży fałszywą deklarację co do tego, że nie należy do osób, którym prawo tego zajęcia zabrania, ulegnie aresztowi do trzech miesięcy.

11. Za otwarcie kasy pożyczkowej bez należytego pozwolenia winni ulegną: karze pieniężnej do trzystu rubli, a sama kasa będzie zamknięta.

12. Utrzymujący kasy pożyczkowe i ich pomocnicy, za przywłaszczenie, utratę lub oddanie do użytkowania przedmiotów zastawionych, tudzież za samowolne z nich użytkowanie, ulegną: karom, określonym za przywłaszczenie i roztrwonienie cudzego ruchomego majątku i niedozwolone użytkowanie z takowego (ust. o kar. wym. przez Sędz. Pok., art. 173 — 177, Kod. Kar. art. 1681 — 1682).

13. Za nieprowadzenie w kasie pożyczkowej należytych ksiąg sznurowych (art. 8) oraz za nabycie kaucji na własność z wyjątkiem przypadków, gdy na takowe nie będzie kupców przy licytacji (II art. 10), winni ulegną karze pieniężnej do pięćdziesięciu rubli.

14. Za naruszenie przepisów, ustanowionych w art. 6 i 7, oraz za nieakuratne prowadzenie ksiąg sznurowych, utrzymujący kasy pożyczkowe ulegną karze pieniężnej do pięćdziesięciu rubli.

15 W razie popełnienia czynów przestępnych, wskazanych w art. 10, 12 i 13, winni, niezależnie od kar za takowe określonych, pozbawiają się na zawsze prawa utrzymywania kas pożyczkowych. Zaś w przypadkach, przewidzianych w art. 14, uznani za winnych przynajmniej trzy razy mogą być pozbawieni tego prawa podług uznania sądu.

II.

Co się tyczy wydawania pożyczek przez utrzymujących kasy pożyczkowe, jak również sposobu ściągania należności z takich pożyczek pochodzących, zamiast przepisów, zawartych w rozdziale IV, dziale II, księgi IV praw cywilnych, postanowić następujące ogólne *przepisy:*

1. Każda wydająca się pożyczka zapisuje się do otrzymanej przez urzymującego kasę pożyczkową z Urzędu miejskiego księgi sznurowej zastawów (I art. 8), w której się oznaczają:

a) imię, imię ojca i nazwisko lub przezwisko i adres biorącego pożyczkę, a w razie, jeżeli nie on sam zastaw przedstawia, to również imię, imię ojca, nazwisko lub przezwisko i adres osoby, zastępującej biorącego pożyczkę;

b) z czego się składa zastaw i określona po wzajemnem porozumieniu stron wartość takowego;

c) wysokość wydanej pożyczki;

d) data zarówno wydania pożyczki, jak i umówionego przez strony zwrotu takowej;

e) wysokość umówionego procentu i opłaty za zachowanie zastawu.

2. Wszystkie wzmiankowane w poprzedzającym artykule wiadomości, zamieszcza się, słowo w słowo, na wyciętej z księgi etykiecie, którą przyszywa się lub w inny sposób przymocowywuje się do zastawu oraz na bilecie, który wydaje się biorącemu pożyczkę z podpisem utrzymującego kasę lub jego pomocnika.

3. Procent od pożyczki oraz opłata za przechowanie zastawu płaci się przy zwrocie pożyczki.

4. Utrzymujący kasę odpowiada za całość zastawionych u niego przedmiotów i w razie utraty takowych w jakikolwiekbądź sposób, tudzież w razie zepsucia się rzeczy, obowiązanym jest wynagrodzić wyrządzoną biorącemu pożyczkę szkodę.

5. Biorący pożyczkę może otrzymane pieniądze zwrócić przed nastąpieniem terminu płatności: jeżeli wszakże miał u siebie pożyczkę, nie więcej jak przez 2 tygodnie, to procent od niej i opłatę za przechowanie płaci jak za pół miesiąca.

6. Przy wykupieniu zastawu utrzymujący kasę obowiązanym jest wydać biorącemu pożyczkę kwit z oznaczeniem na nim sumy zapłaconego długu i wszystkich otrzymanych od niego opłat.

7. Zastawy, niewykupione w terminie, sprzedaje się przez publiczną licytację za pośrednictwem aukcjonistów miejskich, a gdzie ich niema, za pośrednictwem policji.

8 Zastaw, niewykupiony w terminie, nie może być wystawiony na sprzedaż przed upływem dwóch miesięcy po nastąpieniu terminu płatności, chybaby sam biorący pożyczkę oświadczył życzenie, ażeby przedmiot przez niego zastawiony prędzej został sprzedany. Za czas, upłyniony od terminu wypłaty do chwili sprzedaży, pobiera się procent i opłatę za przechowanie w tej samej wysokości, jaka była umówiona przy wydaniu pożyczki.

9. Na dwa tygodnie przed sprzedażą publiczną zastawów, wystawia się w pomieszczeniu kasy pożyczkowej na miejscu widocznem ogłoszenie o dniu, godzinie i miejscu sprzedaży z oznaczeniem w tem ogłoszeniu numerów, wydanych biorącym pożyczki, na zastawione przedmioty biletów. Oprócz tego, o dniu sprzedaży zastawów, które zostały oszacowane wyżej od stu rubli, ogłasza się, również na dwa tygodnie przed sprzedażą w miejscowych „Wiedomostiach".

10. Przy sprzedawaniu zastawów, licytacja rozpoczyna się od sumy długu, licząc w to wszystkie, przypadające od biorącego pożyczkę, opłaty. Jeżeli nie będzie kupca, któryby chciał nabyć za tę cenę, to zastaw przechodzi na własność utrzymującego kasę.

11. Z sumy, otrzymanej ze sprzedaży, pokrywa się:

a) opłata za dopełnienie sprzedaży (Sw. Zak. t. X, cz. 2, pr. sąd. cyw., wyd. 1876 r., art. 1435) i rozchody na ogłoszenie, jeżeli takowe miały miejsce i

b) wydana pożyczka z przypadającemi za nią opłatami. Pozostałe pieniądze wydaje się biorącemu pożyczkę po przedstawieniu przez niego wydanego mu biletu. Jeżeli zaś biorący pożyczkę nie jest obecny, to pomienione pieniądze wręcza się utrzymującemu kasę dla oddania ich biorącemu pożyczkę.

Uwaga: Sposób rozdzielania pomiędzy prowadzących sprzedaż urzędników policyjnych, przypadających im za to pieniędzy, określa Minister Spraw Wewnętrznych.

12. O dniu sprzedaży niewykupionych w terminie zastawów oraz o otrzymanych za każdy z nich pieniądzach i o rozdziale takowych lub w razie niesprzedaży zastawu, o przejściu takowego na własność utrzymującego kasę zaznacza się, z odpowiedniemi pokwitowaniami, w wydanej utrzymującemu kasę z urzędu miejskiego księdze sznurowej sprzedaży (I, art. 8), w której powinny również być wskazane pozycje, pod któremi przedmioty te są zapisane w księdze zastawów.

13. Z wyjątkiem przypadku, wskazanego w art. 10, utrzymującym kasy pożyczkowe i ich pomocnikom nie wolno jest nabywać na własność, nawet po porozumieniu się z biorącymi pożyczki, przyjętych na zastaw przedmiotów.

Na zdaniu napisano JEGO CESARSKA MOŚĆ zapadłe na Ogólnem Zebraniu Rady Państwa zdanie o sposobie otwierania i utrzymywania kas pożyczkowych Najwyżej zatwierdzić raczył i wykonać rozkazał.

Podpisał:

Prezes Rady Państwa

KONSTANTY

24 kwietnia 1879 r.

Wzór pozwolenia.

ŚWIADECTWO.

.... na skutek jego(ich) podania z dnia .... r., zezwala się pod osobistą jego(ich) odpowiedzialnością utrzymywać nadal (otworzyć) lombard w ...., przy ulicy .... Nr. .... pod warunkiem ścisłego przestrzegania wszelkich obowiązujących pod tym względem ustaw i rozporządzeń, a w szczególności przepisów z dnia 24 kwietnia 1879 r. o sposobie otwierania i utrzymywania lombardów, z zastrzeżeniem, aby procent od pożyczek nie przewyższał 1 od 100 miesięcznie od sumy wydanej pożyczki, a opłata za przechowanie wszelkich zastawionych przedmiotów również nie przewyższała sumy 1 od 100 miesięcznie od sumy wydanej pożyczki; opłata zaś za oszacowanie przedmiotu, pobierana jednorazowo przy zastawie, nie przewyższała 2% od sumy szacunkowej.

Przed rozpoczęciem działalności lombardu (przed udzieleniem pozwolenia na dalsze prowadzenie lombardu) .... ma(mają) złożyć do depozytu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych kaucję w sumie 15120 mk, z zastrzeżeniem, że w następstwie może być wymagane uzupełnienie tej kaucji do wysokości, jaką ustali odnośne rozporządzenie.

Zezwolenie niniejsze ma charakter tymczasowy i trwa do czasu wydania przez władze polskie przepisów, regulujących tryb otwierania i prowadzenia lombardów. W każdym razie zezwolenie traci moc po upływie 5 lat od daty wystawienia i po tym terminie musi być odnowione.

Na wypadek przekroczenia obowiązujących przepisów lub wogóle dopuszczenia się jakichkolwiek uchybień pod względem prowadzenia lombardu, pozwolenie niniejsze będzie cofnięte.

Pozwolenie to ważne jest tylko dla osób, w niem wymienionych, i nie może być odstąpione.

Data ....

Pieczęć urzędu wydającego pozwolenie

Podpis

144.

Okólnik (21) Ministra Spraw Wewnętrznycn do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Komisji Likwidacyjnej Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich oraz Komisji Likw. Zarządu Cyw. Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego w sprawie ubezp. urzędn. w Kasach Chorych.

W ślad za okólnikiem Nr. 19 (Nr. PB. 404 z dnia 27 kwietnia 1921 r.) zawiadamiam, że Prezydjum Rady Ministrów pismem z dnia 25 kwietnia r. b. Nr. 6990 wyjaśniło, co następuje:

Według wyraźnego brzmienia art. 4, ustęp 2 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 44, poz. 272) jedynie urzędnicy państwowi powołani do pełnienia obowiązków służbowych na podstawie umowy pracy (urzędnicy i funkcjonarjusze niżsi kontraktowi), t. j. osoby, których stosunek służbowy do państwa opiera się na przepisach prawa prywatnego, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia. Wobec tego państwowych urzędników i niższych funkcjonarjuszów nieetatowych należy pod tym względem traktować na równi z urzędnikami etatowymi, którzy nie podlegają — w myśl wyżej przytoczonego postanowienia prawnego — obowiązkowi ubezpieczenia w Kasach Chorych.

Warszawa, d. 4 maja 1921 r. (PB. 562).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

145.

Okólnik (24) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie zaliczek na płace.

W ślad za okólnikiem Nr. 10 (Nr. PB. 191 z dnia 14 kwietnia r. b. przesyła się do wiadomości i użytku urzędowego.

Warszawa, d. 11 maja 1921 r. (PB. 762).

Minister Spraw Wewnętrznych

w zastępstwie

(—) *Dunikowski.*

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa zmienia, względnie uzupełnia niektóre ustępy rozporządzenia z dnia 6 kwietnia 1921 r. L. 54/DB. w sprawie zaliczek na pobory służbowe funkcjonarjuszów państwowych, a mianowicie:

W ustępie 5-ym powołanego okólnika słowo „wyznaczy“ zamienia się na słowo „przeznaczy“.

1. Ustęp 6 i 7 powyższego rozporządzenia ma brzmieć:

Centralna Kasa Państwowa tudzież Kasy Skarbowe obliczą na podstawie sum otwartych kredytów w paragrafach osobowych w dniu 1 maja r. b. dla każdego Ministerstwa i Urzędu 10%-wy fundusz na zaliczki dla funkcjonarjuszów państwowych. Fundusz ten z chwilą podwyższenia kredytów na pobory zwiększać się będzie w tym samym 10%-wym stosunku. Wymienione Kasy prowadzić będą ewidencję funduszów na zaliczki i czuwać, aby ich nie przekroczono. Asygnacje na wypłatę zaliczek wystawiają Urzędy dysponujące kredytami dla funkcjonarjuszów w tych Urzędach zajętych, nie wyłączając naczelników tych Urzędów i przesyłają je do właściwej Kasy Skarbowej, przyczem asygnacje te winny być sporządzone sposobem zwykłym i zawierać zamiast wskazania par. i poz. budżetowych napis: „Sumy obrotowe — rachunek zaliczek na pobory“. Do asygnacji na zaliczki naczelnikom Urzędów II instancji winny być dołączone w oryginale pozwolenia Władz Centralnych, a do wszystkich asygnacji Urzędów I instancji — takież pozwolenia Władz II instancji.

2. Przedostatni (t. j. 17) ustęp rozporządzenia ma brzmieć:

Kontrola regularnego spłacenia rat miesięcznych należy do Władz i Urzędów, asygnujących zaliczki.

3. Ostatni ustęp ma brzmieć:

Celem ustalenia ogólnej sumy zaliczek, udzielonych w ubiegłych okresach budżetowych, a całkowicie niespłaconych do dnia 31 grudnia 1920 r., jak również ustalenia rat, wlaconych w bieżącym okresie budżetowym, na umorzenie zaliczek z ubiegłych okresów, wreszcie pozostałości tego rodzaju zaliczek, niespłaconych do dnia 30 kwietnia r. b. Ministerstwo Skarbu uprasza o sporządzenie imiennych wykazów dłużników według załączonego wzoru i przesłanie do Głównego Urzędu Kasowego Ministerstwa Skarbu, względnie, o ile dotyczą Władz I i II instancji, do właściwych Izb Skarbowych, do dnia 15 maja r. b. Odnośny wykaz należy sporządzić według załączonego wzoru Nr. 1, wzór zaś, dołączony do cytowanego rozporządzenia, unieważnia się.

Przy wpłacaniu do Kas Skarbowych rat na spłatę zaliczek, podjętych zarówno w ubiegłych okresach budżetowych do 31 grudnia 1920 r., jak i bieżącym należy przesyłać do Kasy, jako deklaracje płatnicze, imienne wykazy podług załączonego wzoru Nr. 2, z osobna na każdy z tych okresów.

Zwraca się uwagę, że sporządzać należy oddzielne wykazy (w 2-ch egzemplarzach) na zwroty zaliczek:

1) podjętych w innej Kasie Skarbowej;

2) podjętych w Kasach Skarbowych lub Urzędach Podatkowych w Małopolsce;

3) przyznanych przez inne Ministerstwa lub Urzędy.

Zwroty zaliczek z ubiegłych okresów funduszu zaliczkowego nie wznawiają, natomiast zwroty zaliczek, podjętych w bieżącym okresie, wznawiają fundusz 10%-wy.

Warszawa, d. 22 kwietnia 1921 r. (Nr. 2721/GUK).

Dyrektor Głównego Urzędu Kasowego

(*podpis*).

Wzór Nr. 1.

WYKAZ

zaliczek na pensje, niespłaconych do dnia 31 grudnia 1920 r.

Liczba porządkowa	Ministerstwo Urząd	Imię i nazwisko	Charakter służbowy	Data i Nr. asygnacji	Pozostałość na 31 grudnia 1920 r. niespłacon. zaliczek wypłaconych		Wypłacono na poczet rubr. 5 i zarachow.								Razem wypłacono		Pozostało do spłacenia na 1 maja 1921 r.		Uwagi
							Styczeń 1921		Luty 1921		Marzec 1921		Kwiec. 1921						Nazwa Kasy, do której wpłacono raty i Nr. Dz. przychodowego
					Z rach. sum obrotowych	Z sum budżetowych	Na sumy obrotowe	Na doch. M. S. Dz. V § 11	Na sumy obrotowe	Na doch. M. S. Dz. V § 11	Na sumy obrotowe	Na doch. M. S. Dz. V § 11	Na sumy obrotowe	Na doch. M. S. Dz. V § 11	Obrotow.	Budżetow.	Obrotow.	Budżetow.	

Wzór Nr. 2.

WYKAZ

rat, potrąconych na umorzenie zaliczek na pobory funkcjonarjuszów państwowych, wypłaconych w okresie .... za miesiąc .... 192..... r.

Liczba porządk.	Z jakiej Kasy wypłacono zaliczkę	Urząd, który asygnował zaliczkę	Nr. i data asygn., za którą wypłacono zaliczkę	Z jakich sum wypłacono zaliczkę	Nazwisko i imię funkcjonarjusza	Stanowisko służbowe	Wysokość potrąconej raty	Która rata	Adnotacje Kasy Skarbowej o zapisaniu na przychód potrąconych sum (data i poz. Dz. przychodowego)

146.

Okólnik (25) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu dla Galicji, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie korespondencji z placówkami Państwa Polskiego za granicą.

Na skutek odniesienia się Ministerstwa Spraw Zagranicznych zarządzam, co następuje:

Korespondencja Województw i Komisarjatów Rządu w Warszawie i Cieszynie z placówkami Państwa Polskiego zagranicą odbywać się ma odtąd bezpośrednio z wyjątkiem spraw politycznych, ważniejszych spraw gospodarczo-administracyjnych i przesyłek pieniężnych, które to ostatnie sprawy winny być załatwiane za pośrednictwem odpowiednich Ministerstw.

Listy i pocztówki, wysyłane do placówek, winny być należycie opłacone według stawki, obowiązującej w Polsce dla korespondencji zagranicznej. O ile wysłanie pisma następuje w interesie strony, należy żądać od niej opłacenia (w gotówce lub znaczkach pocztowych) za wysyłkę i za odpowiedź.

O ile zaś w interesie poszczególnych osób ma miejsce odpowiedź na zapytanie placówki, należy na portorja za odpowiedź używać znaków pocztowych, które Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleciło placówkom przesyłać równocześnie z zapytaniem.

Na kopertach pism, skierowanych do przedstawicielstw R. P. zagranicą, należy wpisywać adres po francusku z podaniem jednocześnem ulicy i Nr. domu, w którym mieści się placówka.

Adresy winny brzmieć w sposób następujący:

A la Legation de la République Polonaise à (nazwa miejscowości).

Au Consulat General de la République Polonaise Nr. rue (place).

Au Vice-Consulat de la République Polonaise Nr. rue (place).

A l'Agence Consulaire de la Republique Polonaise Nr. rue (place).

Zarejestrowany we wszystkich urzędach pocztowych miejscowości, w których znajdują się placówki R. P. skrót telegraficzny brzmi:

Polmission à ....(poselstwo).
Polconsul à ....(konsulat).

W załączeniu przesyła się spis placówek dyplomatycznych i konsularnych R. P. i obcych Konsulatów w Polsce w .... egzemplarzach oraz alfabetyczny spis miejscowości zagranicznych, będących siedzibą placówek zagranicznych R. P.

Warszawa, d. 11 maja 1921 r. (Pr. 538).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

SPIS

miejscowości zagranicznych, będących siedzibą placówek zagranicznych R. P.

1.	Antwerpja	—	Anvers, Belgique.
2.	Ateny	—	Athénes, Gréce.
3.	Belgrad	—	Belgrad, S. H. S.
4.	Berlin	—	Berlin, Allemagne.
5.	Bern	—	Bern, Suisse.
6.	Bogumin	—	Bogumin, République Tcheco-Slovaque.
7.	Bruksella	—	Bruxelles, Belgique.
8.	Budapeszt	—	Budapest, Hongrie.
9.	Buenos-Aires	—	Buenos-Aires, Argentine.
10.	Buffalo	—	Buffalo, U. S. A.
11.	Bukareszt	—	Bucarest, Roumanie.
12.	Chicago	—	Chicago, U. S. A.
13.	Chrystjanja	—	Christiania, Norge.
14.	Czerniowce	—	Czernowitz-Roumanie.
15.	Dynaburg	—	Dinaburg, Latvia.
16.	Essen	—	Essen, Allemagne.
17.	Florencja	—	Florence, Italie.
18.	Galacz	—	Galatz, Roumanie.
19.	Gdańsk	—	Danzig.
20.	Genewa	—	Géneve, Suisse.
21.	Haga	—	La Haye, Pays-Bas.
22.	Hamburg	—	Hamburg, Allemagne.
23.	Helsingfors	—	Helsingfors, Finlande.
24.	Kiszyniew	—	Kichinau, Roumanie.
25.	Kolonja n/R.	—	Cologne sur R., Allemagne.
26.	Konstantynopol	—	Constantinople, Turquie.
27.	Kopenhaga	—	Copenhague, Danemark.
28.	Królewiec	—	Königsberg, Allemagne.
29.	Kurytyba	—	Curityba, Bresil.
30.	Kwidzyń	—	Marienwerder, Allemagne.
31.	Libawa	—	Libau, Latwia.
32.	Londyn	—	Londres, Angleterre.
33.	Lublana	—	Lublana, S. H. S.
34.	Lyon	—	Lyon, France.
35.	Madryt	—	Madrid, Espagne.
36.	Malmö	—	Malmö, Suéde.
37.	Marsylja	—	Marseille, France.
38.	Medjolan	—	Milan, Italie.
39.	Miskolcz	—	Miskolcz, Hongrie.
40.	Monachjum	—	Munich, Baviére.
41.	Montreal	—	Montreal, Canada.
42.	Nizza	—	Nice, France.
43.	Nowy-Jork	—	New-York. U. S. A.
44.	Olsztyn	—	Allenstein, Allemagne.
45.	Opole	—	Oppeln, Silésie.
46.	Palermo	—	Palermo, Italie.
47.	Paryż	—	Paris, France.
48.	Pittsburg	—	Pittsburg, U. S. A.
49.	Praga	—	Prague, République Tcheco-Slovaque.
50.	Rio de Janeiro	—	Rio de Janairo, Brésil
51.	Rewel	—	Rewal, Esthonie.

52. Rotterdam	— Rotterdam, Pays-Bas.		61. Tryjest	— Trieste, Italie.
53. Ryga	— Riga, Latvia.		62. Turyn	— Turin, Italie.
54. Rzym	— Rome, Italie.		63. Tokjo	— Tokjo, Japon.
55. Sidney	— Sidney, Australie.		64. Wiedeń	— Vienne, Autriche.
56. Strassburg	— Strassburg, France.		65. Winnipeg	— Winnipeg, Canada.
57. Sofja	— Sofia, Bulgarie.		66. Waszyngton	— Washington, U. S. A.
58. Szanhaj	— Shanghay, Chine.		67. Wrocław	— Breslau, Allemagne.
59. San-Francisko	— San-Francisko, U. S. A.		68. Zagrzeb	— Zagrzeb, S. H. S.
60. Sztokholm	— Stockholm, Suède.		69. Zurich	— Zurick, Suisse.

147.

Okólnik (26) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisji Likwidacyjnej b. Zarządu Ziem Wschodnich i Komisji Likwidacyjnej b. Zarządu Wołynia i Frontu Podolskiego w sprawie przekazywania sum przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową.

Poniżej zamieszczony okólnik Min. Skarbu przesyła się do wiadomości i użytku urzędowego.

Warszawa, d. 17 maja 1921 r. (PB. 720).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Ministerstwo Skarbu uprasza o podanie do wiadomości wszystkich podległych Władz asygnujących, aby przesyłając do Centralnej Kasy Państwowej asygnatę, w której zaznaczono, że wyasygnowana suma ma być przekazaną pewnej osobie lub instytucji przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową, dołączały do tej asygnaty w analogicznem zastosowaniu postanowień o § 42 „Tymczasowych Przepisów o sposobie pobierania dochodów i dokonywania wydatków przez Władze i Urzędy Państwowe“ (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 5 z d. 10 lutego 1920 r., poz. 107) pismo, wystosowane do osoby, względnie instytucji, mającej otrzymać wyasygnowaną sumę.

Centralna Kasa Państwowa, po otrzymaniu asygnaty wraz z pismem, uzupełni pismo wiadomościami, kiedy i do jakiego oddziału P. K. K. P. suma wyszczególniona w nim została przekazaną i wyśle pismo bezpośrednio adresatowi.

Na podstawie otrzymanego pisma adresat będzie mógł natychmiast podjąć przekazaną mu sumę we właściwym oddziale P. K. K. P.

Warszawa, d. 29 kwietnia 1921 r. (Pr. 2589/GUK).

Dyrektor Głównego Urzędu Kasowego
(*podpis*).

148.

Okólnik (28) Ministra praw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (w b. Kongresówce), Generalnego Delegata Rządu we Lwowie i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie zastosowania i zakresu kontroli wstępnej przez Izby Kontroli Państwa.

Utworzone Izby Kontroli Państwa a to: w Warszawie dla Województwa Warszawskiego, Łódzkiego i Białostockiego, w Kielcach dla Województwa Kieleckiego i Lubelskiego we Lwowie dla Małopolski, powołane są do kontroli prawidłowości gospodarki wszystkich położonych w ich okręgach Władz państwowych, podległych Ministerstwom i innych Władzom Centralnym na zasadach, wskazanych w Dekrecie z dnia 7 lutego 1919 r. Dz. Pr. Nr. 15, poz. 183 (rozporządzenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa z dnia 17 stycznia 1920 r. Monitor Polski Nr. 31). Mimo to władze i urzędy niższych instancji dotychczas przeważnie nie poddają swych zamierzeń natury finansowej i gospodarczej kontroli wstępnej Izb Kontroli Państwa

W związku z powyższem polecam, aby podległe P. Wojewodzie (Generalnemu Delegatowi. Komisarzowi Rządu) urzędy poddawały wszelkie umowy i zamówienia, dotyczące spraw, wyszczególnionych w § 8 „Tymczasowej Instrukcji o zastosowaniu i zakresie kontroli“ przed ich dokonaniem kontroli wstępnej przez powołaną Izbę Kontroli Państwa.

Powyższe zarządzenie dotyczy również umów, zawieranych przez Pp. Wojewodów na terenie b. Kongresówki, wymagających do swej ważności i mocy, zatwierdzenia przez Ministerstwo w myśl poz. III, punktu 15 okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1920 r. Nr. 54 (Nr. A. O. 661/1).

Umowy te mają być również przed ich zawarciem i przedstawieniem do zatwierdzenia uprzednio przesyłane Izbom Kontroli Państwa do Kontroli wstępnej.

Warszawa, d. 23 maja 1921 r. (PB. 405).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

149.

Okólnik (29) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Prezesa Wzajemnych Ubezpieczeń od Ognia w sprawie dokonywania nominacji urzędników z ważnością wstecz.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydenta Ministrów przesyła się do wiadomości i ścisłego stosowania się.

Warszawa, d. 23 maja 1921 r. (PO. 1775).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Z nadsyłanych w myśl ustępu 2 art. 10 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla Urzędników Państwowych z dnia 11 czerwca 1918 r. komunikatów o zamierzonych nominacjach urzędników, jakoteż z przedkładanych w myśl końcowego ustępu tego artykułu, odpisów pism nominacyjnych wynika, że niejednokrotnie dokonywane są nominacje urzędników z zaznaczeniem, że ważność ich liczy się od daty wstecznej, czasem nawet dość odległej od daty faktycznego uskutecznienia tej nominacji.

Takie odsunięcie wstecz ważności dokonanej nominacji uzasadnia w następstwie prawo do otrzymania przez odnośnego urzędnika uposażenia już od tej wstecznej daty, co sprzeciwia się postanowieniom ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429), a w szczególności art. 8 tej ustawy, którym oznaczono terminy, od których rozpoczyna się prawo urzędnika do otrzymywania przezeń uposażenia służbowego.

Wobec tego, że wspomniana na wstępie okólnika praktyka dokonywania nominacji urzędników z odsunięciem terminu ważności ich wstecz jest sprzeczną z obowiązującymi przepisami ustawowemi, proszę na przyszłość o jej zaniechanie, jakoteż o pouczenie w tym względzie podległych organów, którym udzielono z mocy odnośnych przepisów prawa samodzielnego dokonywania nominacji.

Warszawa, d. 10 maja 1921 r. (Nr. 8242).

Prezydent Ministrów
(—) *Witos.*

150.

Okólnik (30) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów (w b. Kongresówce) w sprawie zezwolenia pow. związkom komunalnym na pobór specjalnej składki gruntowej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu podaje do wiadomości, że celem doraźnego zasilenia funduszów samorządu powiatowego zezwala się na pobór specjalnej składki gruntowej w wysokości od 15 mk. do 40 mk. z morga z tem jednak zastrzeżeniem, że środki tą drogą osiągnięte przeznaczone zostaną na inwestycje komunalne w zakresie np. zdrowia publicznego, opieki społecznej, komunikacji, szkolnictwa i t. p.

Odnośne uchwały sejmików powiatowych winny być w myśl art. 47 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej (Dz. Pr. Nr. 13/1919 r., poz. 141) przedstawione Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do zatwierdzenia.

Zarazem zwraca się uwagę na okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 24 czerwca 1920 r. Nr. S. F. 1454/1 w sprawie potrzeby podwyższenia norm samodzielnych podatków komunalnych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 13/1920 r., poz. 330), którego treść jest nadal aktualną.

Warszawa, d. 23 maja 1921 r. (SZ. 471).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

151.

Okólnik (31) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanda Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Prezesa Wzajemnych Ubezpieczeń Budowli od Ognia w sprawie trybu postępowania przy zwalnianiu ze służby funkcjonarjuszy państwowych.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydjum Rady Ministrów przesyła się do wiadomości i ścisłego stosowania w ślad zą okólnikiem Nr. 399 z dnia 11 grudnia 1920 r.

Warszawa, d. 24 maja 1921 r. (PO. 1333).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Z powodu niejednolitego trybu postępowania Władz i Urzędów Państwowych przy stosowaniu w praktyce przepisów, zawartych w art. 45 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla Urzędników Państwowych z dnia 11 czerwca 1918 r., uważam za niezbędne zwrócić uwagę na następujące momenty:

1) każdy urzędnik powinien być uprzedzony w przepisanym ustawowo czasie o ścisłej

dacie, od której ma nastąpić zwolnienie go ze służby;

2) w okresie czasu od momentu zawiadomienia urzędnika o mającem nastąpić zwolnieniu go ze służby aż do nadejścia daty faktycznego zwolnienia powinien spełniać normalnie swe obowiązki służbowe.

Zwalnianie zatem funkcjonarjuszy państwowych ze służby bez uprzedzenia ich o tem z równoczesną wypłatą im jednomiesięcznych, wzgl. trzymiesięcznych poborów w zasadzie nie powinno być w praktyce stosowane, chyba tylko w razach wyjątkowych.

Nadto, przypominając treść okólnika tutejszego z dnia 27 listopada 1920 r. Nr. 21147/20, wyjaśniam, że w stosunku do pracowników pozaetatowych mają zastosowanie postanowienia art. 46 Tymczasowych przepisów Służbowych dla Urzędników Państwowych. Ponieważ jednak w praktyce Władze i Urzędy Państwowe przy zwalnianiu ze służby pracowników pozaetatowych, unikają niekiedy ścisłego stosowania wspomnianego artykułu i postępują nader różnolicie, wypłacając zwalnianym funkcjonarjuszom jednorazowo w formie odszkodowania kwoty w wysokości bądź ich dwutygodniowego bądź też miesięcznego, bądź wreszcie trzymiesięcznego uposażenia, przeto uważam za konieczne ustalić, aby przy zwalnianiu ze służby pracowników pozaetatowych uprzedzano ich o tem zgóry przynajmniej na jeden miesiąc z tem zastrzeżeniem, że w ciągu tego miesiąca są obowiązani swe obowiązki służbowe pełnić normalnie.

Komunikując powyższe, proszę o wydanie w tej mierze podległym organom stosownych zarządzeń.

Warszawa, d. 26 kwietnia 1921 r. (Nr. 8960).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *Studziński*
Dyrektor Depart. Prezydjalnego.

152.

Okólnik (32) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Generalnego Delegata Rządu na Galicję, wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Prezesa Wzajemn. Ubezpieczeń Budowli od Ognia w sprawie zasięgania opinji o kandydatach na urzędy państwowe.

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydenta Ministrów przesyła się do wiadomości i zastosowania się w ślad za okólnikiem Nr. 146 z dnia 10 maja 1920 r.

Warszawa, d. 24 maja 1921 r. (PO. 1222).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Odwołując się do uchwał Rady Ministrów z dnia 16 maja 1919 r. oraz z dnia 1, względnie 5 maja 1920 r., oraz do okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1919 r. L. 5611/19, proszę P. Ministra (Naczelnika, Prezesa, Szefa) o wydanie zarządzenia, by przy przyjmowaniu kandydatów na posady w służbie państwowej, władza przyjmująca, o ile tylko dowie się, że kandydat już poprzednio znajdował się w służbie państwowej zasięgała o nim obowiązkowo opinji u władzy, w której był poprzednio zajęty.

Niejednokrotnie bowiem zdarza się, że urzędnik, zwolniony w myśl art. 42 i 46 Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych, otrzymuje inną częstokroć korzystniejszą posadę w służbie państwowej; zwolnienie zaś takie następuje także wskutek nieudolności lub niedbalstwa urzędnika, wzgl. popełnienia przekroczeń służbowych, za które winien być pociągnięty do odpowiedzialności w drodze dyscyplinarnej.

Nadanie takim jednostkom ponownie posady w służbie państwowej czyni bezprzedmiotowem poprzednie ich zwolnienie oraz wpływa demoralizująco na pracowników państwowych i podkopuje autorytet władzy.

Warszawa, d. 25 kwietnia 1921 r. (Nr. 5249).

Prezydent Ministrów
(—) *Witos.*

153.

Okólnik (33) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Głównej Komendy Policji Państwowej w sprawie usprawiedliwiania wydatków urzędów ewakuowanych.

W sprawie usprawiedliwienia wydatków, asygnowanych przez władze resortowe zastępczo za Urzędy ewakuowane, wzgl. dla Urzędów ewakuowanych z rachunku sum obrotowych, stosownie do okólników Ministerstwa Skarbu z dnia 28 lipca 1920 r. L. 64666 i z 13 września 1920 r. L. 67394, a następnie definitywnie zarachowanych we właściwych Kasach na poczet budżetu odnośnych Urzędów, których wypłata dotyczyła, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą

Izbą Kontroli Państwa zawiadomiło pismem z dnia 11 kwietnia r. b. Nr. 1351/1 G. U. K. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że w myśl art. 94 „Tymcz. przepisów o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków" obowiązek usprawiedliwienia takich wydatków dowodami rachunkowemi wobec Izb Kontroli Państwa, ciąży zasadniczo na Urzędach, których budżet został definitywnię obciążony.

Do powyższego należy się zastosować.

Warszawa, d. 25 maja 1921 r. (PB. 982).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

154.

Okólnik (34) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównej Komendy Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, Komisji Likwidacyjnej b. Zarządu Ziem Wschodnich i Komisji Likwidacyjnej b. Zarządu Wołynia i Frontu Podolskiego w sprawie kontroli wstępnej N. I. K. P.

Poniżej zamieszczony okólnik Najwyższej Izby Kontroli Państwa przesyła się do wiadomości.

Warszawa, d. 25 maja 1921 r. (PB. 868).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Wychodząc z założenia, że wskazane w punktach 2 — 4 § 8 Tymczasowej Instrukcji o zastosowaniu i zakresie kontroli kwoty pieniężne, ponad które zamierzenia państwowych Władz i urzędów, podlegają kontroli wstępnej, wobec znacznego wzrostu cen nie odpowiadają warunkom obecnej chwili, Najwyższa Izba Kontroli Państwa uchwałą kolegjum z dnia 22 kwietnia r. b. postanowiła zmienić wspomniane punkty § 8 Tymczasowej Instrukcji, określając odnośne kwoty:

1) dla inwestycji (p. 2 § 8) na 500.000 Mk., słowami pięćset tysięcy Marek;
2) dla dzierżaw i najmu (p. 3 § 8) na 150.000 Mk., słowami sto pięćdziesiąt tysięcy Marek,
i 3) dla kupna, sprzedaży lub zamiany ruchomości (p. 4 § 8) na 1.000.000 Mk., słowami: jeden miljon Marek.

Warszawa, d. 11 maja 1921 r. (Nr. 5464/506).

Prezes
(—) *Higersberger.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

155.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 czerwca 1920 r. Nr. B. S. 1200 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 290, stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo Oświatowe „Pochodnia" w Strzemieszycach Wielkich.

156.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 grudnia 1920 r. Nr. B. S. 277 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 394, stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Medycyny Społecznej", w Warszawie, Stare Miasto 31.

157.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 grudnia 1920 r. Nr. B. S. 2152 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 397, stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Popierania Pracy Społecznej", Warszawa, ul. Kopernika 30.

158.

Na zasadzie postanowienia Rady Minisirów z d. 20 maja 1921 r. i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 4 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 2896 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 406, stowarzyszenie pod nazwą „Związek lekarzy rządowych w Państwie Polskiem", Warszawa, ul. Żórawia 19.

159.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 2894 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 420, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Wielkiego Przemysłu Chemicznego Państwa Polskiego" w Warszawie, ul. Al. Ujazdowska 39 w mieszkaniu P. Kozłowskiego.

160.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 1967 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 421, stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Myśliwskie prawidłowego polowania i ochrony zwierzyny w Białej Podlaskiej".

161.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 3172 wciągnięto do rejestru stowarzy-

szeń i związków, Nr. 422, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Inspektorów Szkolnych“ w Warszawie, ul. Polna 78 m. 4.

162.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 lutego 1921 r. Nr. B. S. 2176 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 424, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Wzajemnej Pomocy Uczestników Powstania 1863 r.“, w Warszawie, przedmieście Praga, ul. Florjańska 2.

163.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1921 r. Nr. B. S. 2591 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 425, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Wzajemnej Pomocy Komiwojażerów m. st. Warszawy“, Leszno 14.

164.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 23 marca 1921 r. L. B. S 1678/Pr/1 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 24 Towarzystwo „Tomchaj-Nojflim“ (Pomoc podupadłym) w Lublinie.

165.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Lubelskiego z d. 4 kwietnia 1921 r. L. B. S. 1929/Pr/1 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 26 stowarzyszenie p. n. „Koło Francuskie Joanny d'Arc“ w Lublinie.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 kwietnia 1921 r. do 15 maja 1921 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Nieetatowy Pilecki Jerzy — Radcą Ministerjalnym w VI st. sł.

Nieetatowy Wagner Władysław — Radcą Ministerjalnym w VI st. sł.

Przeniesieni:

Naczelnik Wydziału Koncewski Stanisław Dr. z Ministerstwa Poczt i Telegrafów — od 1 maja 1921 r.

Radca Ministerjalny Konkolniak Wlodzimierz z Min. Skarbu — od 1 maja 1921 r.

Zwolniony na skutek podania:

Naczelnik Wydziału Chłapowski Kazimierz — od 5 stycznia 1921 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Zarządzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Starszy referent Franciszek Godlewski — urzędnikiem V st. sł.

W Zarządzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Ludwik Osiecki i Józef Spielrein — referentami.

Władze Administracyjne I Instancji

Mianowani:

W Komisarjacie Rządu *na m. Warszawę:*

Ignacy Bielecki, Leon Szymański i Bronisław Gacki — referentami.

Tadeusz Kobyliński—pomocnikiem referenta.

Władysław Chamerski — urzędnikiem etatowym w VIII st. sł.

Sylwester Zgliński — etatowym urzędnikiem kancelaryjnym w VIII st. sł.

W starostwach:

Mianowani Referentami:

Józef Mokrzyski w Częstochowie.
Józef Filipiński w Lublinie.
Edward Rotter w Biłgoraju.
Karol Dzianot w Turku.
Sławomir Lohman w Włodawie.
Wilhelm Szymański we Włodawie.
Adolf Milbrat w Konstantynowie.

Przeniesieni:

Referent Ludwik Kurnikowski ze Starostwa Stopnickiego w Busku do Starostwa w Jędrzejowie.

Referent Stanisław Uramek ze Starostwa Pułtuskiego do Starostwa w Mławie.

Referent Dr. Jan Dorosz ze Starostwa w Łasku do Starostwa w Łęczycy.

Zwolnieni:

Edmund Janowski referent Starostwa w Sieradzu.

Dr. Kazimierz Opuszyński referent Starostwa w Łowiczu.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.